Плотник і клин

Один плотник працював у пана. Звали його Іван. Раптом приходить до нього пан і каже:
— Іване, ти зовсім погано працюєш.
— Як, пане, погано?
— А бачиш, які щілини в тебе великі (неприлягло, знаєш).
Іван усміхнувся і каже панові:
— Е-гей, пане! Прийде клин, то все замаже.
Панові цікаво:
— Який клин? А чи скоро він прийде?
Іван йому й каже:
— За вас, пане, не прийде клин.
— А мені б охота побачити його, отого клина.
— Ну, посидьте, пане, може, підійде, і побачите.
Ну, пан тут чекав, чекав, а клин не приходить усе. Де йому тут за пана заклинювати? Пан і каже:
— Я піду, сходжу, Іване, додому, може, не скоро він прийде.
Пан пішов додому. Іван і почав дірки заділювати. Заклинив, що нікому не підкопатися. Пан біжить, прибігає:
— Що, клин був?
— Бачите, пане, що був, усі дірки заклинив. Ви тільки, пане, пішли, і клин прийшов.
— А шкода, що не посидів.
Ось Іван йому й розказує:
— Пане, — каже, — клин плотникові товариш. Плотник мох закладає та клин вбиває — от воно й чисто виходить.
Так пан нічого й не довідався. А плотник по-своєму працює, як працював.